

« Πρέπει να φύγουν με όλα τα απαραίτητα μέσα »

Το γράμμα που ακολουθεί δημοσιεύτηκε στις 3 Νοέμβρη 2014, απευθυνόμενο από τον Farid El Yamni, αδερφό του Wissam - δολοφονημένου από την γαλλική αστυνομία την 1η Γενάρη 2012 - προς την μητέρα του Rémi Fraisse - δολοφονημένου από τη γαλλική χωροφυλακή στις 26 Οκτώβρη 2014. Το γαλλικό κράτος, όπως και το ελληνικό, όπως όλα τα κράτη δολοφονούν ακατάπαυστα εκείνους που δεν ανήκουν στην κυρίαρχη τάξη κι εκείνους που αγωνίζονται. Το γράμμα του Farid, του αδερφού ενός δολοφονημένου μετανάστη, εκφράζει με διαύγεια τη θέση των καταπιεσμένων και σκιαγραφεί μια προοπτική κοινωνικής απελευθέρωσης από την κρατική τυραννία. Για τον Ebuqa και για όλους μας.

Σας γράφω αυτό το γράμμα τη στιγμή που στο Παρίσι καταδικάζονται οι βίαιες διαδηλώσεις και οι ειρηνικές καθιστικές διαμαρτυρίες χειροκροτούνται.

Έχασα τον αδερφό μου σε συνθηκες παρόμοιες με αυτές που χάσατε εσείς τον γιό σας. Ο αδερφός μου που κάποτε φρόντιζε τόσο την μητέρα μας μας άφησε και δεν θα ξαναγυρίσει. Ο χαμός του αδερφού μου μου προκέλεσε τεράστιο πόνο που τον ξανανοιώθω κάθε φορά που το Κράτος σκοτώνει πάλι. «Εκεί που ριζώνει ο κίνδυνος, ριζώνει και αυτό που τον αντιμετωπίζει» έχει πει κάποιος. Κάθε φορά που το Κράτος σκοτώνει, παρουσιάζεται και η ευκαιρία να το σταματήσουμε, να το εξαναγκάσουμε να αλλάξει και να επανορθώσουμε την χαμένη μας αξιοπρέπεια.

Ο θάνατος του Ρεμύ είναι κάτι παραπάνω από την ιστορία μιας ζωής, είναι συνδεδεμένος με τις ζωές όλων μας, ατομικά και συλλογικά. Η εγκληματοποίηση που ακολούθησε είναι φοβερή, έτσι συνέβη και σε εμάς. Αργότερα συνειδητοποίησα ότι ήταν εσκεμμένη. Εγώ ήθελα μόνο ένα πράγμα: να φτάσει η Δικαιοσύνη στην αλήθεια και να αποκαταστατήσει την αξιοπρέπεια που άξιζε στον αδερφό μου, ήσυχα. Ήθελα αυτή η ιστορία να μας μάθει όλους κάτι, εμάς που μας κυβερνάνε, έτσι ώστε να υπάρχει αγάπη μεταξύ μας, αλλά και την αστυνομία, έτσι ώστε να μπορέσει να συμφιλιωθεί με το λαό. Πίστευα ότι η αστυνομία δεν μπορούσε να αποδέχεται δολοφόνους ανάμεσα της, δεν ήξερα αρκετά τότε. Έκανα λάθος. Καήκαν ολόκληρες γειτονιές, κάναμε έκκληση για ψυχραιμία: κάθε καμμένο αμάξι ή κάδος σκουπιδιών ήταν για μας προσβολή, ένα αγκάθι στην καρδιά, ένα αγκάθι στο οποίο στεκόταν το Κράτος.

Μετά περασε ο καιρός, μας υποσχέθηκαν την αλήθεια, αλλά μας δώσαν μόνο ψέμματα, μόνο ψεύτικες υποσχέσεις, όπως και σε τόσους πριν από μας. Κάποιοι μας είχαν προειδοποιήσει, αλλά δεν τους πιστεύαμε. Ο Φρανσουά Ολάντ (τότε προθυπουργός της Γαλλίας) ο ίδιος είχε αγκαλιάσει την μητέρα μου και της είχε υποσχεθεί ότι θα βοηθούσε να ρίξουμε φως στην υπόθεση του θανάτου του γιου της. Χωρίς δικαιοσύνη και αλήθεια βιώναμε τον χρόνο να περνάει σαν ποινή φυλακισής. Παραμείναμε σ' αυτή την φυλακή, υπομένοντας και κάνοντας εκκλήσεις στη Δικαιοσύνη για βοήθεια.

Και μετά καταλάβαμε ότι η υπόθεσή μας δεν ήταν μεμονωμένη και τόσες και τόσες άλλες οικογένειες βίωναν το ίδιο πράγμα. Συμβαίνουν τόσοι και τόσοι εξευτελισμοί κι ακροτηριασμοί που συμβαίνουν συνειδητά από την αστυνομία και συγκαλύπτονται από τη δικαιοσύνη!

Ανακαλύψαμε επίσης τον τρόπο που σκέφτονται οι αστυνομικοί, είναι ψυχρολουσία. Ορίστε ένα παράδειγμα: Την τελευταία Τετάρτη, στη συνέχεια της διαδήλωσης στο Παρίσι, ένας από τους αστυνομικούς μου είπε «1-0» μπροστά στους συναδέλφους του, που χασκογελάγανε βλέποντάς με να φοράω μια μπλούζα που έγραφε «Προσοχή, η Αστυνομία Μας Δολοφονεί». Κανείς δεν του είπε τίποτα, κανείς... Παραδείγματα τέτοιου είδους, τα ζούνε τόσοι γάλλοι καθημερινά, που δεν μπορούν άλλο με αυτή την αστυνομία και δεν βλέπουν ένα τέλος.

Καταλαβαίνω τις εκκλήσεις για ηρεμία, τις κάναμε εξίσου κι εμείς. Ας καταλάβετε εξίσου ότι πάρα πολλοί δεν πιστεύουν πια σ' αυτό το σύστημα που προσφέρει de facto ατιμωρησία στην αστυνομία. Πρέπει να καταλάβετε ότι η μη βία είναι κατανοητή μόνο με την προϋπόθεση ότι το απέναντι στρατόπεδο είναι ικανό να αναρωτηθεί: είναι ανθρωπίνως ανίκανοι, διότι υπολογίζουν ότι το να θέσουν υπό αμφισβήτηση την αστυνομία, θα σήμαινε να θέσουν υπό αμφισβήτηση το Κράτος. Επί 40 χρόνια, η

αστυνομία σκοτώνει ατιμώρητα, κατεξακολούθησε. Επί 40 χρόνια είμαστε μάρτυρες της ίδιας μεθόδευσης ξεπλύματος των Κρατικών φόνων, παρά τα βίντεο, τους μάρτυρες, τα αποδεικτικά στοιχεία. Επί 40 χρόνια γίνονται καθιστικές διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις, εκδόσεις βιβλίων, τοποθετήσεις πολιτικών, απευθύνσεις στον υπουργό εσωτερικών. Επί 40 χρόνια δεν λειτουργεί.

Ορίστε πως γίνεται: το πρακτορείο ειδήσεων ανακοινώνει τα συνταρακτικά νέα, ο εισαγγελέας λέει ψέματα, μιας κακής ποιότητας ανακριτική έρευνα και τελικά, μετά από πολλά χρόνια μια γελοία καταδίκη ή καμία καταδίκη. Το αποκορύφωμα είναι ότι αυτοί που έχουν εμπλακεί στην υπόθεση θα πάρουν προαγωγές κι εκείνοι που σκοτώσαν τους αδερφούς μας, τους γιουούς ή τους φίλους μας, θα έχουν μια φροντίδα από τους συναδέλφους τους σαν πρωταθλητές. Τέτοια είναι η πραγματικότητα που ζήτε κι εσείς.

Ο Μανουέλ Βαλς (γάλλος πολιτικός) λέει ότι οι βιαιότητες αποτελούν προσβολή για τη μνήμη του Ρεμί, αλλά να ξέρετε ότι ο Μανουέλ Βαλς, από την άρνησή του να αντιμετωπίσει την ατιμωρησία της αστυνομίας, είναι ο πρώτος δολοφόνος του γιουού σας. Είναι ένας κατά συρροή εγκληματίας. Ήρθε στο Κλερμόν Φερόν μια βδομάδα πριν την κατασκευασμένη αναφορά αντι-αυτοψίας, της οποίας ήξερε τα αποτελέσματα, και δεν μίλησε για το ζήτημα παρά μόνο για να καταδικάσει τις βιαιότητες εκείνων που εξεγέρθηκαν παρακινούμενοι από τη δολοφονία του αδερφού μου.

Κυρία, οι άνθρωποι μάχονται για τον Ρεμί, για την αξιοπρέπειά τους και για τις ιδέες τους. Μάχονται για σας, για όλους μας, για να είναι αποτελεσματική η αδερφοσύνη. Εκείνοι που μάχονται ξέρουν καλά τα δόλια κίνητρα των κυβερνήσεων μας ώστε να καταλαβαίνουν ότι προσπαθούν να μας κάνουν να πιστεύουμε ότι ζούμε μέσα σ' ένα Κράτος δικαίου, ενώ βρισκόμαστε σ' ένα Κράτος καταναγκασμού. Το Κράτος δεν σέβεται το νόμο που μας ζητάει να σεβόμαστε. Παίζει με τα κορμιά μας, με την εμπιστοσύνη μας, με τα χρήματά μας και την αξιοπρέπειά μας. Μας ζητάει να είμαστε γονατισμένοι κι αυτό είναι μια κατηγορική επιταγή.

Σας έγραψα αυτό το γράμμα, σ' εσάς (μητέρα του Ρεμί), όπως και σε όσους με διαβάσουν, για να σας γνωστοποιήσω ότι σήμερα καταλαβαίνω περισσότερο από ποτέ πόσο η μη-βία αναφορικά στα εγκλήματα του Κράτους έχει τα όριά της. Η μη-βία, λόγω της αδυναμίας της, είναι μερικές φορές πιο κταδικαστέα, πιο δολοφονική από τη βία την ίδια. Οι τύποι που μας κυβερνούν είναι δόλιοι, αριβίστες, σαδιστές. Πρέπει να φύγουν με όλα τα απαραίτητα μέσα.

Farid El Yamni, αδερφός του Wissam El Yamni, που δολοφονήθηκε από την αστυνομία την 1η Ιανουαρίου 2012 στο Clermont Ferrand.

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ, ΣΤΑ ΟΠΛΑ!

Το κράτος δολοφονεί, βασανίζει, εκτοπίζει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, χτυπάει παντού με τους μισθοφόρους του για να μας κρατήσει υποταγμένους

Να γκρεμίσουμε τα τείχη της καταπίεσης, της απομόνωσης, της εκμετάλλευσης

Εδώ και τώρα, για τον κόσμο της κοινότητας, της ελευθερίας, της ισότητας

**Για τον Ebuqa, την Zaianab Fadil, τον Ζακ,
για όσους προηγήθηκαν κι όσους θ' ακολουθήσουν
ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ**

*Κατάληψη GARE (Καλλιδρομίου 74)
Αναρχική Συλλογικότητα για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση*